

ŽIVOTOPIS – MARTA NĚMCOVÁ

Paní Marta Němcová se narodila ve středu 27. října 1943 v Metylovicích - v domě, v němž celý svůj život žije. Tatínek František pracoval jako železničář, maminka Marta byla v domácnosti a starala se o drobné hospodářství. Má o šest let mladší sestru Blaženu. Jako malá navštěvovala folklorní kroužek a také hrála na harmoniku. Do školy chodila ráda a učila se dobře, ale jelikož rodiče neměli moc peněz, nemohla jít dál studovat. Nastoupila tedy do Slezanu, konkrétně závodu 04 v Místku, kde strávila celý svůj profesní život (na různých pracovních pozicích). Zde také zažila vpád vojsk Varšavské smlouvy. S vojáky – okupanty tak měla osobní zkušenost a dodnes jí při vzpomínkách na tuto událost běhá mráz po zádech. V osmnácti letech se provdala za o sedm let staršího Vladimíra Němce. Avšak manželství s despotickým mužem nebylo příliš šťastné. Pan Vladimír před osmi zemřel. Po dvou letech manželství se manželům narodil syn Ivo, o sedm let později pak do rodiny přibyla dcera Soňa. Před dvěma lety zasáhla paní Martu velká životní rána, když jí náhle v sedmapadesáti letech zemřel její milovaný syn. Dcera Soňa žije dlouhá léta s rodinou na Šumavě v Železné Rudě. Do rodin jejich dětí se časem narodily 2 vnučky a 2 vnuci, později přibýly ještě 2 pravnučky. Paní Marta je stále velmi vitální, ráda pracuje na zahradě (seče trávu, kope na zahrádce, pořád něco opravuje atd.), často čte a jak sama říká, také ráda „luská“ osmisměrky, aby trénovala mozek. Kdyby mohla ve svém životě něco změnit, tak by se podle svých slov už rozhodně nikdy tak brzy nevdávala a pořádně by si volbu životního partnera rozmyslela. Paní Marta také trpí zbytečnou skromností, jelikož tvrdila, že asi není věc či událost, za níž by na sebe mohla být hrdá. Ale přece jen jsme z ní vydolovali, že se celý život snažila všem lidem ve svém okolí pomáhat. V posledním roce života své maminky, když již byla nemohoucí, se o ni celodenně starala, podobně tomu bylo také později s její dobrou kamarádkou ze sousedství a později s jejím manželem. O všechny se v posledních chvílích jejich života starala a jak říká, „doopatrovala je“. Za toto si paní Marta nepochybně zaslouží obrovský obdiv a uznání a rozhodně na sebe může být hrdá. Mladé generaci by vzkázala, aby se mladí uklidnili, protože za její generace se to, co se děje dnes, opravdu nedělo. Lidé byli slušnější, nervali se a nestříleli se.